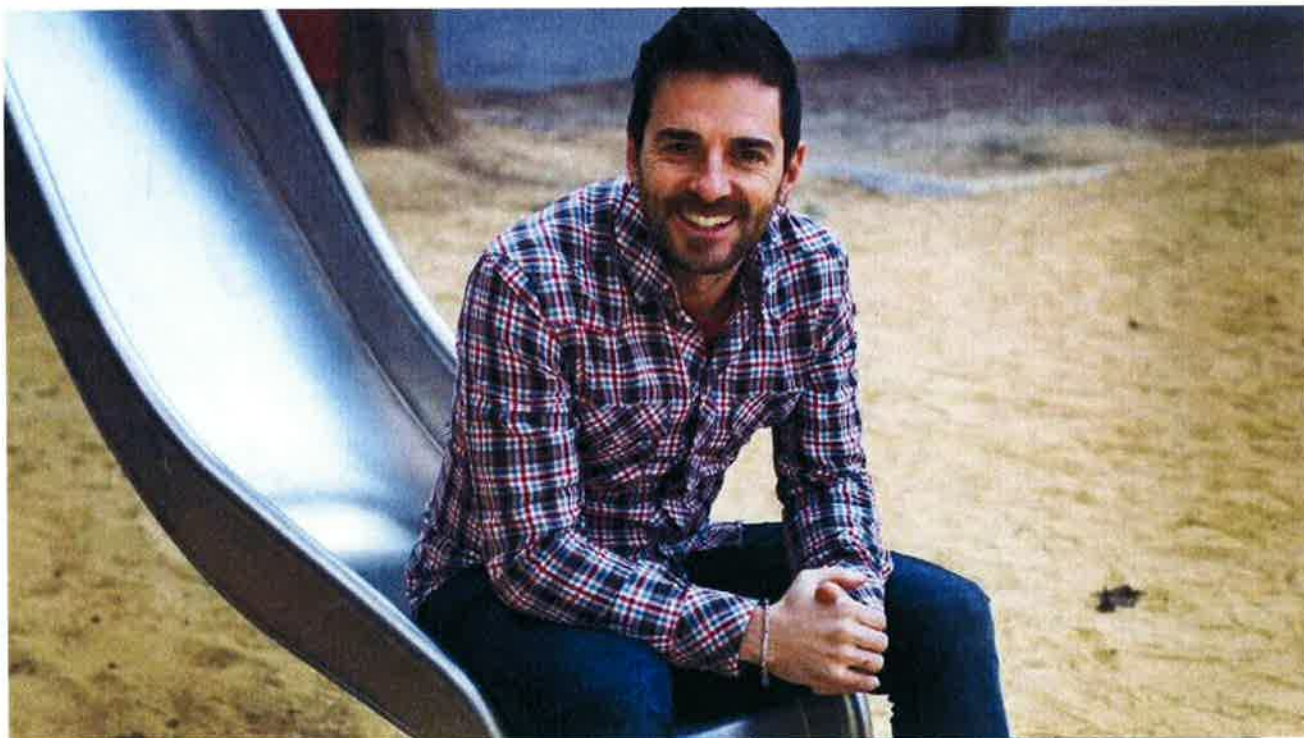

L'ALTRA MIRADA

Una 'rara avis' dins del futbol

Jofre Mateu és una rara avis dins del món del futbol, un rodamon que es va fer com a futbolista a La Masia i que ha acabat a l'exòtica Superlliga de l'Índia

ALBERT LLIMÓS | ACTUALITZADA EL 28/01/2017 00:42

El jugador d'Alpicat Jofre Mateu espera tornar a l'Índia aquest octubre. / RUTH MARIGOT

Estudiant brillant quan era petit, llicenciat en direcció d'empresa, amb un màster a la butxaca, independentista confés, sense pèls a la llengua quan ha d'opinar... als 37 anys, i sense intenció encara de penjar les botes, **Jofre Mateu** és una rara avis dins del món del futbol, un rodamon que es va fer com a futbolista a La Masia i que ha acabat a l'exòtica Superlliga de l'Índia.

Qui millor el va definir va ser **Miroslav Djukic**, amb qui no es van acabar d'entendre a Valladolid. "Sembla mentida que siguis tan fill de puta sent tan bona persona", li va etzibar el tècnic serbi. I és que aquesta fina esquerra d'Alpicat, al Segrià, sempre ha sigut una mica rebel. L'encenia que l'entrenador de torn, quan estava a **La Masia**, li preguntés què havia fet la nit anterior. "Jo volia triomfar al Barça, no sortir a les nits, tenien poca traça a l'hora de tractar-me", lamenta. Els entrenadors li reclamaven que aparentés més "ambició", que tot fos futbol, i ell, rebel, feia el contrari. "¿Vols que arribi 30 minuts abans de l'entrenament?"

Doncs arribaré dos minuts abans". No li calia més. A l'hora del partit era dels millors.

Va aterrar al Barça amb 13 anys i es va convertir en un dels grans exponents del planter de finals dels 90. **Louis van Gaal** el va fer debutar al primer equip, però tot es va truncar en sec. L'holandès el va convocar per viatjar a Old Trafford, però el noi li va dir que no podia anar a Manchester perquè tenia examen de selectivitat. **Serra Ferrer** va ser l'encarregat de dictar sentència, i els va dir als seus pares que si el noi "tenia altres preferències", els hi digués. Aquí va començar l'èxode, els **viatges** d'una punta a una altra d'Espanya, i es va convertir en un futbolista a cavall dels equips punters de Segona i els que lluitaven per la permanència a Primera. "He tingut la carrera que lliga amb mi", assumeix amb naturalitat: "Si m'hagués passat les 24 hores pensant en el futbol, no seria jo, no hauria disfrutat. **M'ha faltat ambició** i comportament, ser més obediènt".

És que mai va voler que tot girés al voltant del futbol. La vida no es pot mirar només a través d'una pilota. El Jofre necessita el contacte amb gent que tingui altres inquietuds. Per això va estudiar **caixa flamenca** quan jugava a l'Espanyol o, quan va viure a Madrid, se n'anava dues nits a la setmana a fer un curs per muntar una revista literària. I tampoc va voler que el futbol el silenciés. És un dels pocs futbolistes que s'ha mostrat **partidari de la independència**: "Si per dir això has de perdre alguna cosa, val la pena. La gent s'ha de mullar".

El 2014 se'n va anar a l'Índia, on espera seguir un any més. Una vida de futbolista atípica, amb 9 mesos de pretemporada i 3 de competició, que l'obliga a buscar equips per entrenar, com **l'Europa i l'Horta**, i jugar partits amb els veterans del Barça. Primer a Calcuta i després a Goa sempre evitava recloure's en el luxós hotel de torn. No és un **motxiller aventurer**, però busca que l'experiència li reporti alguna cosa més que diners. "M'agrada estar sol, sopar sol. Perdre'm. Mentre els brasilers es tanquen a l'hotel, a mi m'agrada **descobrir coses**, me'n vaig a un restaurant, conec el cambrer i acabo a la cuina. Em socialitzo ràpid". Una manera de ser que li ve del seu pare, el **Ramon**. D'ell li ve la facilitat per relacionar-se amb tothom. I també el gen futbolístic. Aquest professor d'anglès a Lleida, mentre feia flexions recolzat entre dues taules d'alumnes, solia explicar que també ell va tenir un passat futbolístic. Al Madrid. "Vaig plegar perquè no sentia els colors", recordava als estudiants mentre professava el seu barcelonisme. "No devia ser tan bo", rebut amb somriure maliciós el fill.

Tot i buscar nous reptes fora del futbol, una de les seves passions és el vestidor. L'apassiona la gestió del grup. Sempre ha sigut l'animador, l'encarregat de posar la música -a Girona no va poder competir amb **Moisés Hurtado**- o de buscar un nou restaurant. També marcava

tendència amb les seves atrevides samarretes de tirants per sota de la camisa. "Sempre se n'enfotien, però al final de l'any 3 o 4 les acabaven portant", defensa aquest comprador compulsiu de samarretes de segona mà d'equips desconeguts. Fer vestidor el captiva. Per això ara es dedica a formar tècnics **amb l'empresa Aktua Liderazgo**: gestió de grup, resolució de conflictes, lideratge... Fa uns dies va fer una xerrada als empleats d'un negoci de pròtesis dentals per tractar la "resistència al no", com t'has de refer quan obtens un no. Ell sap de què parla, ha tingut 26 entrenadors.